

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Jana Šmakala a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobkyně:

Solar Prestitz GmbH & Co. KG,
sídlem Gartenstraße 7, 93497 Willmering, Spolková republika
Německo,
v České republice prostřednictvím: **Solar Prestitz GmbH & Co.
KG, IČO 29107296,**
sídlem Na Vypichu 288/13, Liboc, Praha,
zastoupena advokátem Mgr. Jindřichem Králem,
sídlem Husova 240/5, Praha,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Plzeňského kraje,
sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň,

za účasti:

1) město Přeštice, IČO 00257125,
sídlem Masarykovo náměstí 107, Přeštice,
zastoupené advokátem JUDr. Zdeňkem Knaizlem,
sídlem Harantova 511/14, Plzeň,

2) Přeštická rozvojová s. r. o., IČO 05274362,
sídlem Hlávkova 56, Přeštice,
zastoupená advokátem JUDr. Danielem Balounem,
sídlem Václavská 12, Klatovy,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PK-RR/3214/20 ze dne 28. 8. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Klatovy rozhodnutím č. j. OVÚP/2832/20/My ze dne 5. 5. 2020 obnovil řízení o dodatečném povolení stavby oplocení v délce 55 m a opěrné zdi výšky 2,5 m v délce 51,3 m na pozemcích parcelních čísel XA, XB, XC, XD, XE v katastrálním území P. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala odvolání, které žalovaný rozhodnutím č. j. PK-RR/3214/20 ze dne 28. 8. 2020 zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Důvod pro obnovu řízení správní orgány shledaly v tom, že v původním řízení byl opomenut vlastník panelové účelové komunikace vedoucí podél dodatečně povolované stavby.
2. Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou. V ní zpochybnila legálnost účelové komunikace na pozemku parcelního čísla XF v katastrálním území P. Tato komunikace tvořila přístup a příjezd do areálu AGRO, akciové společnosti Přeštice, který byl právním předchůdcem osoby zúčastněné na řízení Přeštická rozvojová s. r. o. Ke stavbě této komunikace nebylo vydáno kolaudační rozhodnutí. Žádné z kolaudačních rozhodnutí odkazovaných ve správním řízení nezahrnovalo kolaudaci příjezdové cesty. Žalobkyně v této souvislosti rovněž zpochybnila vlastnictví účelové komunikace, jejímž vlastníkem má být Přeštická rozvojová s. r. o. Dle žalobkyně je zjevné, že patří městu Přeštice jako vlastníku pozemku pod komunikací. Žalobkyně pokládala za nepřezkoumatelný postoj správních orgánů v otázce zúžení účelové komunikace, a to např. pro rozcházející se svědecké výpovědi, nejasné a neúplné listinné důkazy či chybějící zdůvodnění. Dále namítla nesprávné právní posouzení z hlediska otázky účastenství ve správním řízení. Podle žalobkyně se správní orgány neměly spoléhat jen na možné dotčení práv předchůdce osoby zúčastněné na řízení Přeštická rozvojová s. r. o., ale rovněž na jeho dotčení faktické. Stavba zdi přitom společnosti AGRO po několik let nevadila. Jejím účastenství ke všemu nesvědčilo sporné vlastnické právo k účelové komunikaci. Dále žalobkyně namítla, že nebyla dodržena subjektivní lhůta pro obnovu řízení. Opěrná zeď se začala stavět roku 2010. V tomto roce společnost AGRO o stavbě již věděla, již tehdy tedy počala lhůta plynout. Dále žalobkyně rozporovala neznalost stavebního úřadu o soukromoprávních poměrech v místě. Neznalost správního orgánu totiž nemůže být na újmu žalobkyně. Žalobkyně také poukázala na rozporné hodnocení postoje dopravního úřadu. Podle žalobkyně je omezení provozu z důvodu existence opěrné zdi žalobkyně minimální. Žalobkyně nesouhlasila ani s tím, jak žalovaný zpochybnil její dobrou víru. Po dobu více než tří let neměla žalobkyně důvod pochybovat ohledně zákonnosti povolení stavby. Po celou tuto dobu ji Přeštická rozvojová s. r. o., resp. AGRO, akciová společnost Přeštice, nekontaktovala ve věci zásahu do účelové komunikace.

3. Žalovaný v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí. Nad tento rámec zdůraznil, že námitku nepřezkoumatelnosti žalobkyně zformulovala obecně. Přestická rozvojová s. r. o. nemohla neznámé skutečnosti uplatnit v původním řízení o dodatečném povolení, neboť o probíhajícím řízení ani nebyla informována. Dále žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí, v části věnované otázce dříve neznámých skutečností či vlastnictví účelové komunikace, neodkazuje na stanovisko Odboru správního a dopravního Městského úřadu Přestice. Dále žalovaný podotkl, že omezení přístupu těžkou dopravní technikou do dotčeného areálu není předmětem obnovy řízení, nýbrž až řízení obnoveného o povolení stavby. Závěrem svého vyjádření k žalobě žalovaný označil napadené rozhodnutí za souladné se závěry soudu ve věci dříve vedené pod sp. zn. 30 A 194/2017.

Ústní jednání

4. Žalobkyně odkázala na písemné vyhotovení žaloby, kde shrnuje základní důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Pokud jde o podstatnou část komunikace nacházející se na pozemku p. č. XA, tak ten není uveden v kolaudačních rozhodnutích, ani v stavebních povolení. Nelze tedy extenzivně domýšlet, že účelová komunikace byla řádně zkolaudována, čímž by Přestická rozvojová, s. r. o. nabyla řádně vlastnictví. Klíčová je otázka, zda je cesta součástí pozemku anebo zda se jedná o samostatnou stavbu. Judikatura se různě vyvíjí, posouvá, nicméně i přesto soudy připouští, že účelová komunikace může být samostatnou stavbou v občanskoprávním smyslu. Vždy záleží na jejím ztvárnění, provedení komunikace. Žalobkyně se domnívá, že nelze hovořit o samostatné věci, mimo jiné i proto, že sám žalovaný uvedl, že panely by se v podstatě zničily, kdyby se odstranily. Tím pádem absentuje pojmový znak samostatnosti, pakliže by nedošlo odstraněním panelů ke zničení účelové komunikace, tak je otázka, pokud je to vůbec stavba. Pokud to není jen movitá věc.
5. Dále měla žalobkyně za to, že výstavbou opěrné zdi nedošlo k zúžení účelové komunikace. Žádným způsobem nemohla být dotčena případná práva společnosti Přestická rozvojová s. r. o., nadto nebylo zúžení prokázáno ani řádně odůvodněno správními orgány. Otázka účastenství je taktéž sporná. Nelze ji však dovozovat z hypotetické možnosti dotčení na vlastnických právech stavbou. Dotčení musí být faktické, což je však vyloučeno už z té skutečnosti, že po dobu tří let stavba stála a nikterak nepřekážela. Nikdo ze strany zúčastněné osoby se neozval. Rovněž správní úřady nesprávně vyhodnotily otázku subjektivní lhůty, když stanovily chybně počátek jejího plynutí. Ten by se měl vztahovat ke dni, kdy opěrná zeď byla vystavěna. V té době osoba zúčastněná na řízení 2) věděla, že probíhá stavba. Závěrem k dobré víře, žalobkyně uvedla, že nerozumí tomu, jak stavební úřad a dopravní úřad mohly vydat povolení a nechat ji ve vědomí, že stavba z hlediska procesních postupů je bezvadná. Nyní se snaží přenést odpovědnost na žalobkyni. A to i přesto, že správní orgány stavbu povolily a nevyžádaly si další podklady. Po dobu tří let nebyl žádný problém s existencí opěrné zdi. Žalobkyně proto nesouhlasila s tím, že by pochybení stavebního úřadu mělo jít k její tíži.
6. Žalovaný konstatoval, že sporné okruhy otázek do značné míry kopírují to, co již bylo uvedeno v odvolání. Žalovaný se s nimi dostatečně vypořádal již v napadeném rozhodnutí. V rozhodnutí je popsána systematika stavebního zákona, ze které se dovozuje legálnost stavby, co za úkon představuje kolaudace. Kolaudací nedochází k povolení stavby, a tedy není podstatná pro legálnost stavby. Ve spise je dostatek podkladů, žalovaný a prvostupňový stavební úřad všechny podklady uvedly a zhodnotily v logickém sousledu. Dávají jasnou odpověď na to, že stavba účelové komunikace byla legální. K otázce

ztvárnění komunikace k jejímu posouzení jako věci v právním smyslu, byla dostatečně věnována pozornost s odkazem na rozsudky správních soudů. Napadená rozhodnutí jasně uvádí, proč se správní orgány kloní k tomu, že i účelová komunikace může být samostatnou právní věcí. Projektová dokumentace, jednotlivé konstrukční vrstvy i ztvárnění komunikace svědčí o tom, že se jedná o samostatnou právní věc. Co se týče otázky účastenství, žalovaný uvedl, že postačí hypotetické dotčení. K jakému okamžiku stanovit subjektivní lhůtu, je rovněž uvedeno v napadeném rozhodnutí. K určení počátku běhu subjektivní lhůty nestačí povědomost o stavbě, ale povědomost o tom, že již proběhlo řízení o dodatečném povolení stavby. K otázce dobré víry žalovaný uvedl, že dostatečně zdůvodnil, že pozice žalobkyně je do značné míry oslabena tím, že zamlčela a neuvedla všechny skutečnosti v řízení o žádosti. Za toho stavu nemusí být chráněna nabytá práva, protože je pochybnost o dobré víře.

7. Přestická rozvojová s. r. o., plně souhlasila se stanoviskem žalovaného. Odvolací námitky a žalobní body jsou totožné. U žalobkyně nedochází ke zkrácení práv, nýbrž pouze k obnovení řízení o dodatečném povolení. Měla za to, že žalobkyně se nemůže dovolávat dobré víry, protože napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím stavebního úřadu pouze povoluje obnovu řízení. Nedochází ke zkrácení žádných práv. Dobré víry se žalobkyně nemůže dovolávat, protože v dobré víře nebyla. Skutkové okolnosti tomu nenasvědčují. K tomu lze uvést, že dne 18. 11. 2010 žalobkyně požádala o vydání územního souhlasu k umístění trafostanice č. 2 zemního kabelu a oplocení, přestože v té době opěrná zeď již stála. A ačkoliv opěrná zeď dle stavebního zákona požaduje stavební povolení, ani v této žádosti o územním souhlasu, ani v projektu, který ji doprovázel, nebyla opěrná zeď uvedena. Dne 9. 12. 2010 stavební úřad vydal územní souhlas, kde výslovně uvedl, že stavba nevyžaduje stavební povolení a to i přesto, že stavba stála a je zapotřebí stavebního povolení dle stavebního zákona. Dne 30. 12. 2010 získala žalobkyně licenci k výrobě elektřiny. Z toho je zřejmé, že žalobkyně nemohla být v dobré víře, protože stavebnímu úřadu zatajila podstatnou informaci. Pokud by uvedla, že opěrná zeď již stojí, muselo by být provedeno stavební či kolaudační řízení, takže by elektrárna nebyla připojena do konce roku 2010, což bylo pro žalobkyni ekonomicky velmi významné. Není pravda, že by zúžení komunikace nevadilo předchůdci osoby zúčastněné na řízení 2). V roce 2010 AGRO akciová společnost Přestice přemístila svou výrobu do střediska Chotěšov a tím připravila areál k prodeji. Není pravdou, že by jí omezení přístupu nevadilo, provoz areálu byl v té době ukončen a byl obnoven až později. V neposlední řadě Přestická rozvojová s. r. o. souhlasila s žalovaným ohledně běhu subjektivní lhůty. Vědomost o stavbě nezakládá vědomost o důvodech pro obnovu řízení ve smyslu § 100 správního řádu.

Posouzení věci

8. Žaloba není důvodná.
9. Spor v souzené věci spočíval v tom, zda lze osobu zúčastněnou na řízení 2) považovat za opomenutého účastníka řízení o dodatečném povolení stavby zdi žalobkyně, která byla postavena podél cesty vedoucí do areálu vedlejší účastnice (v rozsudku dále popisovány též jako *opěrná zeď* či *plot podél příjezdové cesty do areálu AGRO Přestice*).
10. Kromě formálních požadavků pro povolení obnovy řízení (dodržení lhůt, existence nových skutečností) tak bylo třeba se zabývat i tím, jakou povahu má ona cesta a kdo je jejím vlastníkem. Správní orgány a osoba zúčastněná na řízení 2) vycházely z toho, že cesta je samostatnou věcí a jejím vlastníkem je právě osoba účastněná na řízení 2) Přestická

rozvojová s. r. o., zatímco samotný pozemek pod cestou je pozemkem města Přestice. Účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby tak Přestická rozvojová s. r. o. mohla dovozovat z dotčení vlastnického práva k této cestě. Žalobkyně oproti tomu zastávala názor, že cesta není samostatnou věcí v právním smyslu, ale je součástí pozemku parcelního čísla XF v k. ú. P., jehož vlastníkem je město. Za toho stavu by Přestická rozvojová s. r. o. nemohla své účastenství dovozovat z dotčení jejího vlastnického práva a je tedy otázka, zda vůbec byla opomenutým účastníkem.

11. Soud se těmito i dalšími otázkami zabýval v zásadě ve stejných tematických okruzích jako správní orgány a žalobkyně. Nerespektoval však řazení těchto okruhů ani důležitost, kterou jim účastníci řízení přikládali. Celkově však lze uvést, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvního stupně se s rozhodnými otázkami vypořádávají podrobně a přesvědčivě. Na jejich odůvodnění tak lze bez dalšího odkázat zejména v těch částech, kterou soud nepovažoval za nezbytné rozebírat podrobně.

Obnova řízení

12. Podle § 100 odst. 1 správního řádu se na žádost účastníka obnoví řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
13. Podle § 100 odst. 2 správního řádu může účastník podat žádost o obnovu řízení do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení.
14. Novými skutečnostmi v souzené věci mají být informace o vlastnictví příjezdové cesty, které svědčí o tom, že Přestická rozvojová s.r.o. byla opomenuta jako účastník řízení o dodatečném povolení stavby zdi podél této příjezdové cesty.

Lhůta pro povolení obnovy řízení

15. Ve věci obnovy řízení o dodatečném povolení stavby zdi soud již dříve rozhodoval, a to na základě žaloby společnosti Přestická rozvojová s. r. o. V rozsudku č. j. 30 A 194/2017-105 ze dne 19. 6. 2019 konstatoval, že okolnosti rozhodné pro běh subjektivní lhůty (tj. vědomí o opomenutém účastenství) nelze ve věci určit, takže včasnost lze posuzovat pouze podle objektivní lhůty 3 let od právní moci rozhodnutí o dodatečném povolení stavby dne 27. 7. 2011 (žádost podána 30. 4. 2014) Zároveň konstatoval, že žádost o obnovu řízení byla podána včas a že posouzení správních orgánů je správné.
16. Na tomto posouzení soud setrvává a odkazuje na ně. Žalobkyně ostatně nad rámec prostého opačného názoru nepředložila důvody, pro které by soud měl považovat svůj předchozí právní názor ve věci za nesprávný. Nad rámec toho lze uvést, že jde o právní názor v obecné rovině ustálený: opomenuté účastenství může být důvodem pro obnovu řízení (jsou-li pro to dány skutkové důvody) a běh lhůty se subjektivně určeným počátkem se odvíjí od povědomí o existenci řízení, nikoliv od povědomí o vlastní stavební činnosti (srov. rozsudky NSS č. j. 6 A 78/2001-52 ze dne 31. 8. 2004, č. 432/2005 Sb. NSS, č. j. 4 As 6/2006-73 ze dne 16. 3. 2007).
17. Z toho důvodu také soud neprovedl žalobkyní navržený výslech svědka F., neboť ten by

směřoval ke zjištění o stavební činnosti. Šlo by tedy o důkaz pro posouzení nevýznamný.

Neznámé skutečnosti

18. Stejně tak soud již v rozsudku č. j. 30 A 194/2017-105 uvedl, že důkazy o vlastnictví příjezdové cesty nemohla Přestická rozvojová s. r. o. jako potenciální účastník řízení o dodatečném povolení v řízení uplatnit, neboť byla opomenuta. Jde tedy o dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Zároveň jde o skutečnosti, které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, protože v řízení o dodatečném povolení stavby bude třeba vzít v potaz práva a zájmy další osoby, se kterou správní orgány původně nejednaly. I na tomto posouzení soud setrvává a odkazuje na ně.

Kolaudace účelové komunikace a dotčení vlastnického práva k této komunikaci

19. V napadených rozhodnutích i v žalobě se účastníci řízení rozsáhle věnovali tomu, zda byla příjezdová cesta do areálu AGRO Přestice v minulosti zkolaudována. Proč tak činili, není zcela zřejmé a nevysvětlili to ani na přímý dotaz soudu při ústním jednání. Lze se tak domnívat, že z kolaudace či širěji povolení stavby příjezdové cesty účastníci dovozují potřebu její právní ochrany ve stavebním řízení. Správní orgány vychází z toho, že cesta byla povolena a zkolaudována, náleží jí tedy ochrana, oproti čemuž žalobkyně tvrdí, že cesta zkolaudována není a ochrana jí tedy nenáleží.
20. Jak soud účastníkům sdělil již při ústním jednání, otázku povolenosti či kolaudace cesty nepovažuje za významnou. Pro posouzení toho, zda byla Přestická rozvojová s. r. o. opomenutým účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby, je rozhodná pouze otázka vlastnického práva k příjezdové cestě. Účastenství se totiž odvíjí od toho, zda stavbou opěrné zdi mohou být dotčena vlastnická práva k sousedním pozemkům či stavbám [srov. § 109 písm. e) stavebního zákona ve spoj. se závěry rozsudku KS v Ostravě č. j. 22 A 92/2010-26 ze dne 23. 5. 2012, č. 2828/2013 Sb. NSS].
21. Z napadených rozhodnutí ani z argumentace žalobkyně neplyne, že by veřejnoprávní oprávnění ke stavbě či její následná kolaudace měly mít vliv na vlastnické právo ke stavbě. Soud se proto zabýval již jen povahou sporné příjezdové cesty a zjištěním o vlastnictví, nikoliv otázkou kolaudace.
22. I kdyby však měla být otázka kolaudace významná, soud odkazuje na podrobné a přesvědčivé odůvodnění napadených rozhodnutí. Z nich je naprosto zřejmé, proč správní orgány dospěly k závěru o tom, že cesta ve skutečnosti zkolaudována byla. Skutečnost, že v kolaudačním rozhodnutí není zmíněn pozemek p. č. XF v k. ú. P. lze přičítat pouze chybě v psaní, o čemž s ohledem na zjištěné okolnosti nevzniká důvodná pochybnost. Stejně tak soud odkazuje na závěr správních orgánů, že samotná kolaudace je podružná, neboť veřejnoprávní dovolenost stavby se odvíjí od *povolení stavby*, které k cestě na pozemku p. č. XF v k. ú. P. dáno je.

Povaha příjezdové cesty a vlastnictví k ní

23. Vlastní podstatu věci představují dvě otázky: zda je příjezdová cesta (samostatnou) věcí v právním smyslu a kdo je jejím vlastníkem.
24. Ve věci nebylo sporu, že příjezdová cesta je účelovou komunikací a že jejím stavebníkem byl právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení v době účinnosti občanského zákoníku z roku 1964. Pokud tato cesta původně vznikla jako samostatná věc na pozemku p. č. XF

v k. ú. P., jejím vlastníkem by byl stavebník, potažmo jeho právní nástupce Přeštická rozvojová s. r. o. Ani v poměrech občanského zákoníku z roku 2012 by se cesta nestala součástí pozemku, jehož vlastníkem je město Přeštice (§ 3055 odst. 1 občanského zákoníku z roku 2012).

25. Správní orgány tyto otázky posoudily v souladu s právem. Vyšly přitom z přílehlavé judikatury správních soudů, jejíž závěry jsou v obdobných věcech bez dalšího aplikovatelné přesto, že se náhled civilních soudů poněkud odlišuje. Není tedy důvodná námitka žalobkyně, že ve věci měly být uplatněny závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 766/2011 ze dne 17. 10. 2012. Tyto závěry totiž nejsou ve správním soudnictví i ve správním řízení považovány za přesvědčivé (srov. rozsudky NSS č. j. 9 As 145/2020-56 ze dne 15. 10. 2020, č. j. 10 As 193/2020-59 ze dne 3. 12. 2020).
26. Bylo tedy třeba se zabývat tím, zda je stavební provedení příjezdové cesty do areálu AGRO Přeštice takové, že lze jednoznačně vymezit, kde končí pozemek a začíná stavba, a zda nelze stavební provedení účelové komunikace odstranit bez jejího zničení či zásadního zhoršení její sjízdnosti či schůdnosti. V takovém případě by šlo o samostatnou nemovitou věc, která je samostatným předmětem právních vztahů (srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 62/2008-59 ze dne 11. 9. 2009, č. 2200/2011 Sb. NSS). To v zásadě odpovídá i doktrinárním závěrům civilního práva, podle nichž lze pojmové znaky stavby ve smyslu občanskoprávním vymezit jako výsledek stavební činnosti člověka, který má materiální podstatu, je vymezitelný vůči okolnímu pozemku, má samostatnou hospodářskou funkci (účel) a vyznačuje se kompaktností materiálu (srov. Melzer, F. Tégl. P a kolektiv: *Občanský zákoník – velký komentář*. Svazek III. § 419-654. Praha: Leges 2014, s. 262).
27. I v této souvislosti soud odkazuje na podrobné závěry správních orgánů. Sporná příjezdová cesta je panelová komunikace s několika konstrukčními vrstvami, tedy vymezitelný kus vnějšího světa, kde povrch pozemku nebyl zpracován navrstvením přírodních stavebních materiálů. Lze určit jasnou hranici, kde končí pozemek a začíná stavba. Pakliže by panely byly odstraněny, došlo by ke zhoršení sjízdnosti. Z uvedeného vyplývá, že v poměrech občanského zákoníku z roku 1964 šlo o samostatnou věc odlišnou od pozemku p. č. XF v k. ú. P. S ohledem na odlišné vlastnictví k pozemku a stavbě si příjezdová cesta tuto svou samostatnost v právním smyslu zachovala i za účinnosti občanského zákoníku z roku 2012 (§ 506, § 3055 odst. 1).
28. Je přitom vcelku bez významu, zda je panely nyní možné odstranit bez jejich zničení. Rozhodující je totiž *zhoršení stavu cesty*, nikoliv zhoršení stavu odstraňovaných konstrukčních prvků. Ani varianta přednesená žalobkyní při ústním jednání, že by panely případně mohly být souborem movitých věcí volně ložených vedle sebe, na posouzení nic nemění. Naopak by závěry správních orgánů bez dalšího potvrdila. V takovém případě, který obecně nelze s ohledem na stavebně technické provedení vyloučit (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 9 As 15/2012-27 ze dne 29. 1. 2014, č. 3028/2014 Sb. NSS), by totiž vůbec nevznikaly pochybnosti o vlastnictví k těmto panelům: jako movité věci by nebyly součástí pozemku. Nebylo by pak ani pochyb o tom, že Přeštická rozvojová s. r. o. jako jejich vlastník mohl být dotčen stavbou opěrné zdi podél těchto panelů.

Možnost dotčení práv vlastníka příjezdové cesty

29. Již výše soud uvedl, že případné účastenství Přeštická rozvojová s. r. o. v řízení o dodatečném povolení stavby se odvíjí od toho, zda stavbou opěrné zdi mohlo být dotčeno vlastnické právo k příjezdové cestě jako sousední stavbě.

30. Ve skutkových poměrech souzené věci není třeba blíže rozebírat, co všechno je třeba hodnotit jako možné dotčení vlastnického práva. Správní orgány totiž dospěly k přesvědčivému skutkovému závěru, že stavbou plotu žalobkyně došlo k faktickému zúžení příjezdové cesty. Dle projektové dokumentace a výpovědi svědků totiž bylo prokázáno, že účelová komunikace byla postavena po celé délce v jednotné šířce 4,2 m a že stavbou opěrné zdi byla zúžena v nejužším místě na 3,2 m. Na základě zjištěných skutečností se jeví, že příjezdová cesta byla fakticky zhotovena nikoliv jen na pozemku p. č. XF v k. ú. P., ale že také zasahuje na pozemky p. č. XA, XE v k. ú. P. ve vlastnictví žalobkyně. Opěrná zeď byla v části postavena na panelech této příjezdové cesty, čímž došlo k jejímu zúžení. V souzené věci tedy bylo zjištěno přímé omezení vlastnického práva k této cestě, nikoliv jen pouhá možnost jeho dotčení.
31. S tímto skutkovým závěrem žalobkyně nesouhlasila a důkazy považovala za rozporné. Tuto svou argumentaci však nijak nekonkretizovala a nezpochybnila tedy podrobné argumenty správních orgánů, které jasně popsaly, jaká učinily skutková zjištění z jakých důkazů a proč. K tomu soud připomíná, že s ohledem na zásadu přímosti není oprávněn přehodnocovat korektně provedené dokazování před správním orgánem. Důvod pro doplnění vlastního dokazování soud neshledal, protože ho ve světle dosavadních skutkových závěrů a pouze obecné žalobní argumentace považoval za nadbytečné.

Důvěra žalobkyně v konečnost rozhodnutí

32. V této souvislosti žalobkyně namítala, že není možné řízení obnovit, protože stavba opěrné zdi roky nikomu nevadila a fakticky nebyl omezen přístup do areálu Přeštická rozvojová s. r. o. Tím ovšem žalobkyně nezpochybňuje dotčení vlastnického práva k celé účelové komunikaci, které je podstatné pro závěr o opomenutém účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby zdi.
33. Skutečnosti uváděné žalobkyní by mohly mít význam pro vážení práv nabytých v dobré víře, tedy posouzení toho, zda důvěra žalobkyně v konečnost dodatečného stavebního povolení nepřeváží nad zjištěnými nedostatky řízení o dodatečném povolení. Podle § 100 odst. 5 správního řádu se totiž na obnovu řízení obdobně užije ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu, tedy že i v řízení o obnově řízení je třeba hodnotit, zda je újma, která by zrušením rozhodnutí o dodatečném povolení stavby vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu.
34. Pokud by žalobkyně nabyla z rozhodnutí o dodatečném povolení stavby práva v dobré víře, bylo by třeba hodnotit, zda tato práva výrazně nepřevyšují potřebu ochrany opomenutého účastníka (jde přitom o ochranu jeho *účastenských* práv, samotné vlastnické právo bude chráněno po případném povolení obnovy řízení).
35. V souzené věci však žalovaný dospěl ke správnému závěru, že dobrou víru nelze žalobkyni přiznat, neboť stavbou plotu vědomě zasáhla do cizí účelové komunikace a tento zásah v řízení o dodatečném povolení zamlčela. Fakticky a bez právního důvodu tedy omezila jiného v užívání jeho věci a neumožnila, aby tato skutečnost byla předmětem posuzování v řízení o dodatečném povolení stavby opěrné zdi. Z hlediska modelových situací citovaných v nálezu sp. zn. I. ÚS 17/16 ze dne 4. 9. 2018 (N 147/90 SbNU 411), jde o třetí skupinu, tj. nezákonnost způsobenou především ze strany oprávněného ze správního rozhodnutí. Ve věci přitom není důvodu, proč žalobkyni chránit před dopady jejího protiprávního jednání, tím spíše, že šlo o jednání na úkor jiné osoby soukromého práva.

Závěr

36. Soud tedy dospěl k tomu, že závěry žalovaného jsou po právu a řízení netrpí žádnými vadami. Ve věci bylo nepochybně zjištěno, že v řízení o dodatečném povolení zdi žalobkyně měla být jako účastnice přibrána i Přestická rozvojová s. r. o. jako vlastník příjezdové cesty vedoucí podél povolované zdi. Tato cesta byla totiž samostatnou věcí, jejíž užívání bylo stavbou zdi fakticky omezeno.
37. Proto soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).
38. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, nemají tedy právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. ledna 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu